

ἀγκλεμουρεὰ ἡ, Πελοπν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκλεμούρα.

Εἶδος ἀπιδέας.

ἀγκληδόνα ἡ, Πόντ. (Ἀμισ.) ἀγκληδόνα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κληδών=μαντική φωνή.

Βάτραχος ἐκ τῶν δεινδροβίων διατρώμενος ἐπὶ θάμνων, ὁ τῶν ἀρχαίων βάτραχος δεινδρίτης (rana viridis et arborea) κοάζων ὠδικώτερον, ἐπικειμένης βροχῆς. Συνών. ἀμπελοβαθράκι, ἀμπελοβάθρακος. [**]

***ἀγκλησι** ἡ, ἄγκλησι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκλῶ.

Καθάρισμα τοῦ ἀγροῦ ἀπὸ λίθων, ἀκανθῶν κττ.: Τὸ ἄγκλησις ὁ καιρὸς εἶναι τῶρα καὶ πρέπει νὰ γνοιαστοῦμε ν' ἀγλήσωμε δὴν τοῖα παλαιοχώραφα πῶχομε ἄγκλιστα.

ἀγκλι τό, Χίος.

Τὸ μεταγν. ἀντλίων. Ἰδ. καὶ ἀγκλία.

Ὁ διχοτομημένος καρπὸς τῆς λαγηνοσχίμου κολοκύνθης, δι' οὗ ἀντλοῦν ἢ μεταγγίζουσιν ὑγρά. Πβ. μετάγγι.

ἀγκλιά ἡ, ἀντλία Ζάκ. ἀντλία Κύπρ. (Καρπασ. Κερύν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀντονλία Κύπρ. (Καρπασ. Κερύν.) ἀγκλία Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κάτω Ποταμ. Κονίστρο. Κύμ. κ. ἀ.) Χίος κ. ἀ. ἀγκλία Κύθν. ἀγκλία Ἀθῆν. Ἀμοργ. Εὐβ. (Λίμν. κ. ἀ.) Θράκ. Κέως Νίσυρ. Πελοπν. (Λάστ. Ὀλυμπ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Χίος ἀγκλία Ἀνδρ. Κυδων. Κύθν. Μύκ. Λέσβ. Πελοπν. (Κορινθ.) Σάμ. ἀγκλία Εὐβ. (Κάρυστ. Μύτικ.) Στερελλ. (Ἀμφισσ.) ἀγκλία Θεσσ. Σάμ. ἀγκλονλία Εὐβ. (Λίμν.) ἀγκλία Ἀνδρ. Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) Θήρ. Κύθν. Λέσβ. Μύκ. γαλία Λέσβ. (Μυτιλήν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀντλία. Πβ. σεῦτλον-σεῦκλον, σίτλα (situla)-σίπλα, δι' ἧς ἰδ. G Meyer Neugr. Stud. 3,9. Τὸ ἀντλία-ἀγκιλία, ἀντονλία-ἀγκονλία κατ' ἀνάπτ. τοῦ συνοδίτου φθόγγου ι καὶ ου. Τὸ γαλία ἀπὸ τοῦ ἀγκλία κατὰ μετάθ. τοῦ γ.

1) Τὸ δι' οὗ ἀντλοῦμεν, ἀνασύρομεν, μεταγγίζομεν ὑγρόν τι, ἀντλημα, ἀντλητήριον ξύλινον, μετάλλινον ἢ δερμάτινον Ἀμοργ. Θήρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ. ἀ. Ἡδη παρὰ μεταγν. Πβ. Πολυδ. 10,31 «εἰ δὲ... τὸ ὕδωρ ἀπαντλεῖς, δέοι ἂν καὶ σκευῶν... ἀντλίας... κάδου» I Bekker. Anecd. Graec. 203,9 «ἀντλία ἄγγος, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ πλοίῳ γινόμενον ἀπαντλοῦσιν εἰς θάλασσαν». Συνών. ἀνασυρτός, κουβάς, μετάγγι, σίπλα, χαρκεά. 2) Ὁ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μίσχου διχοτομημένος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀκριβῶς καρπὸς τῆς λαγηνοφόρου κολοκύνθης χρησιμεύων ἰδίᾳ ὡς ἀντλητήριον ἔνθ' ἂν.: Ὁ δεῖνα πίνει κρασί μετ' ἡν ἀγκλία Θήρ. Δωσ' μου λίγο νερό μετ' ἡν ἀγκλία Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρο. Κύμ. κ. ἀ.) || Φρ. Τοῦ 'κανι τοῦ κιφάλι τ' δὴν ἀγκλιές Σάμ. Τ' τό 'καμαν ἀγκλιές τοῦ κιφάλι' (παραστατικωτέρα ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ 'σπασε τὸ κεφάλι) Αἰτωλ. Θὰ σὲ κάμω ἀγκλιές (συνών. φρ. θὰ σὲ κάνω κομμάτια) Λάστ. 3) Συνεκδ. Ποσότης οἰοῦδηποτε ὑγροῦ ἐφάπαξ ἀντληθέντος διὰ τῆς ἀγκλιάς πολλαχ.: Ἄσμ.

Σαράντ' ἀγκλιές ἀνέσυρε καὶ δὲν ἀναδρανίζει

Ἀμοργ. β) Ποσότης οἴνου ὡς μονὰς οἰνομετρικὴ Θήρ. Συνών. ἀγκλούπα. 4) Δοχεῖον ὕδατος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦο πίνουν αἱ ὀρνίθες Εὐβ. (Κύμ.) 5) Καθόλου, ἢ ἀδιχο-

τόμητος ξηρὰ κολοκύνθη χρησιμοποιοῦμένη ὡς δοχεῖον Ἀθῆν. Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. κ. ἀ.) Κυδων. Σάμ. κ. ἀ.: Ἐχ'νι ἀγκλιές βαρ'τόσκαγα Σάμ. Ἡ ἀγκλία εἶναι γιὰ νερό, γιὰ κρασί καὶ γιὰ σούμμα αὐτόθ. Συνών. νεροκολόκυνθο, φλασσί. 6) Τὸ φυτὸν κολοκύνθη ἢ λαγηνοφόρος (laganaria vulgaris) τῆς τάξεως τῶν κολοκυνθιδῶν (cucurbitaceae) Ἀθῆν. Συνών. φλασκέα.

ἄγκλισμα τό, Νάξ. Πελοπν. (Λακων.) ἄγκλισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Κάρπ. ἄγκλισμα Νίσυρ. Τῆλ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀντλημα. Ὁ τύπ. ἄγκλισμα ἐκ τοῦ τύπ. ἄγκλιζω, δι' ὃ ἰδ. ἀγκλῶ.

1) Τὸ ἀφρημένον τοῦ ἀντλῶ, ἀπάντλημα, κένωσις, λήψις, οἶον οἴνου ἐκ τοῦ βαρελλίου Νάξ. 2) Συνεκδ. Ὁ καθαρισμὸς καθόλου, οἶον οἰκίας ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν, μάνδρας ἀπὸ κόπρου, ἀγροῦ ἀπὸ λίθων, ἀκανθῶν κττ. Πελοπν. (Λακων.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εἶδ' ἄγκλισμα 'ναι ποῦ τοῦ τό 'καμες τοῦ σπιθιοῦ σου! Ἀπύρανθ. Ἀγκλισμα θέλει τὸ χωράφ' ἐτοῦτο γιὰ νὰ σπαρθῇ αὐτόθ. 3) Ὁ πρὸς φυτεῖαν ἀμπελῶνος παρεσκευασμένος ἀγρὸς Νίσυρ. Τῆλ. Συνών. γύρισμα, στρέμμα.

ἀγκλισματάκι τό, ἀμάρτ. ἀγκλισματάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄγκλισμα.

Ἡ πρὸς καθαρισμὸν τοῦ ἀγροῦ ἐργασία: Ἐχομε γαί 'νχεὰ ἄγκλισματάκι ἀκάμωτο.

ἀγκλισμὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀγκλισμὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκλίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀγκλῶ.

1) Κένωσις, ἐξάντλησις: Εἶδ' ἄγκλισμὸ εἰ βοῦ τῷ δῶνε κάνεις, καμένη, τῷ σεδονκιῷ φτεινῶ! Ὅλο δῶνεις, ὅλο χαρίζεις.

ἀγκλιστήρι τό, Ἀμοργ. ἀγκλιστήρι Θήρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀγκλιστήρι Κάρπ. ἀγκλητήρι Κάρπ. ἀγκλοστήρι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀντλητήριον. Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

1) Τὸ ἀγγεῖον, δι' οὗ ἀντλοῦν ὑγρά Ἀμοργ. Θήρ. Κάρπ. Συνών. ἀγκλίσια. 2) Τὸ πτύον, δι' οὗ καθαρίζουσιν τὴν μάνδραν Πελοπν. (Λακων.)

ἀγκλιστής ὁ, ἀμάρτ. ἀγκλιστής Πελοπν. (Λακων.) ἀγκλιστής Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεταγν. ἀντλητής. Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

1) Ἐργάτης πρὸς καθαρισμὸν τοῦ ἀγροῦ ἀπὸ τῶν λίθων, ἀκανθῶν κττ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εἶδα φαεῖα θὰ τοῦ κάνωμε βραδὺν τ' ἀγκλιστή; β) Ὁ καθαριστής τῆς μάνδρας ἀπὸ τῆς κόπρου Πελοπν. (Λακων.): Βρὲ ἀγκλιστή! (ὑβριστικὴ προσφώνησις). 2) Μεταφ. ὁ εὐκόλως παρέχων τὰ τοῦ οἴκου εἰς τὸν αἰτοῦντα, ὁ μὴ φειδωλεύμενος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εἶδ' ἀγκλιστρά 'σονν ἐσύ, ἄγκλησες, παιδί μου, τὸ σπῖτι σου. Συνών. διαγονμιστής.

ἄγκλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄγκλιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀγκλιστός < ἀγκλίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀγκλῶ, τοῦ ἀρκτικοῦ α λαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

